మనసు లేని ప్రియురాలు

యర్రంశెట్టి సాయి

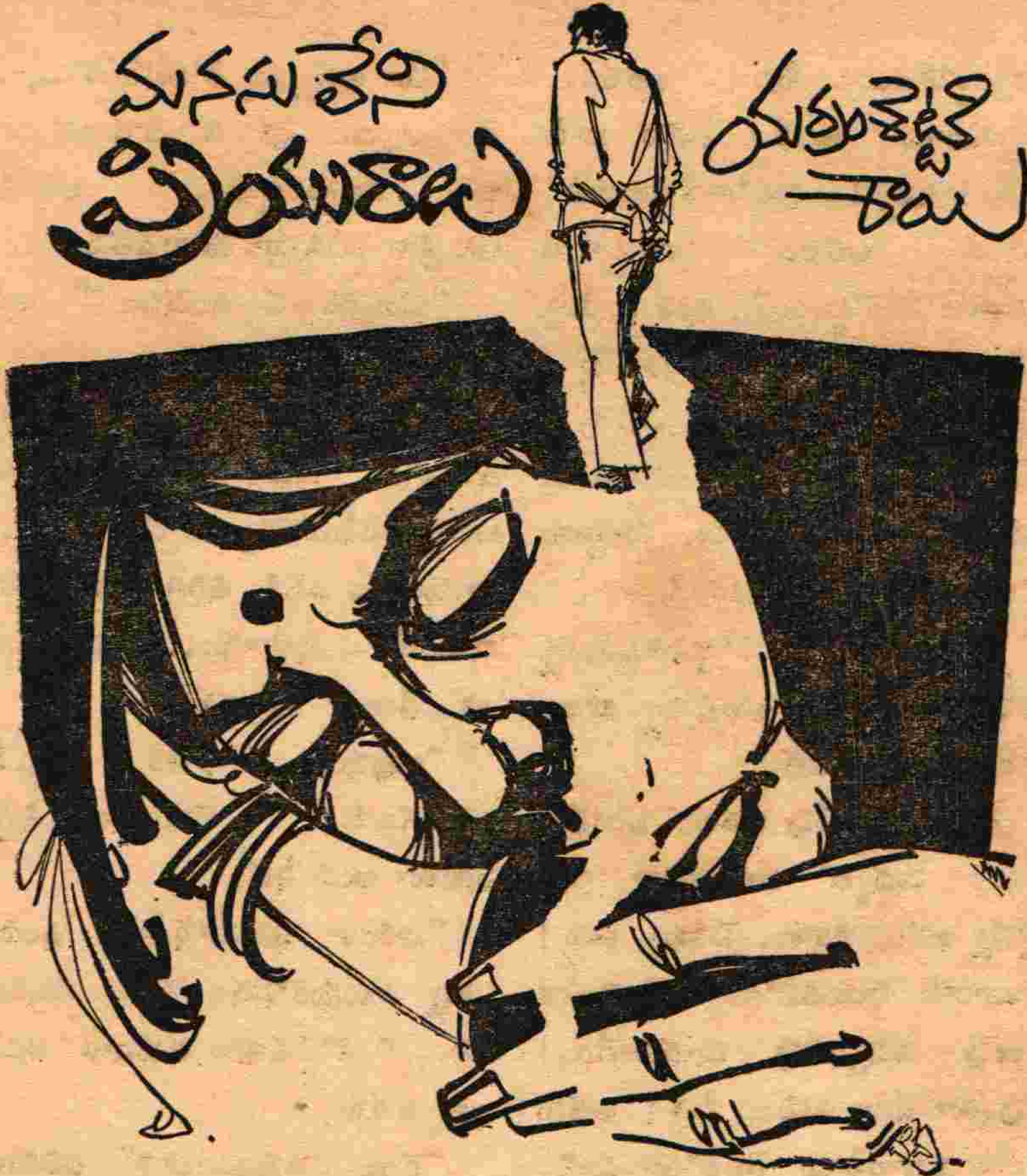

షాపింగ్ ముగించుకొని వడివడిగా ఇంటివేపు నడువసాగింది సీత. ఇంటి దగ్గర పాప తనకోసం ఎదురుచూస్తుంటుంది. తనతోపాటు వస్తానని మారాం చేసింది కానీ ఎత్తుకొని మార్కెట్టంతా తిరగడం కష్టమని తనే తీసుకురాలేదు. ప్రక్కింటి పిల్లలదగ్గర కూర్చోబెట్టి నాలుగు చాకొలెట్లు చేతికిచ్చి బయట పడింది. ఎదురుగ్గా చిన్న ఎయిర్ బాగ్ పట్టుకొని నడిచివస్తున్న వ్యక్తిని చూసి అతను... బాబూరావేనా? మరింత దగ్గరవడంతో అతనిని ఖచ్చితంగా గుర్తించేసింది. అవును, బాబూరావే? ఆ నడక తీరు ఏమీ మారలేదు! ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం? అతనిని పలుకరించాలా? మాట్లాడకుండా తనదారిన తను పోతే? ఊహు! పలుకరించకుండా ఎలా ఉండగలదు? అందుకు తన మనసు అంగీకరించడంలేదు. బాబూరావ్ మరింత దగ్గరగా వచ్చేశాడు.

ఆశ్చర్యపోయింది సీత! అతను... కొద్దిక్షణాలు! అంతే! తనని దాటే స్తాడు! ఇప్పుడే— ఈలోగానే పిలవాలి! ఇప్పుడు అతనితో మాట్లాడే అవకాశం పోగొట్టుకుంటే, ఇంక మరెప్పటికీ ఆ అవకాశం దొరకదేమో! ఇన్నేళ్ళూ తామిద్దరూ ఎవరెక్కడున్నారో తెలీకుండానే గడిచింది. ఇప్పుడయినా కొద్దిక్షణాలు మాట్లాడుకొంటే సంతృప్తిగా ఉంటుంది.

"బాబూరావ్!" రోడ్డుపక్కనున్న షాపులవంక చూస్తూ నడుస్తోన్న బాబూరావ్‌ని పిలిచింది సీత.

రోడ్డుకి అటువేపు అతను, ఇటువేపు తను! మధ్యలో హడావుడిగా నడుస్తోన్న జనం, రిక్షాలు, సైకిళ్ళు, కార్లు! బాబూరావ్ నిలబడిపోయి ఆశ్చర్యంగా పిలుపు వచ్చినవేపు చూడసాగేడు! నవ్వుతూ చేయి ఊపింది సీత! అతను రెండు క్షణాలపాటు తెల్లబోతూ చూసి, మరుక్షణంలో ఆనందాశ్చర్యాలతో ఆమె వేపు నడిచాడు త్వరత్వరగా! ఇద్దరూ ఓ పక్కకు నడిచి నిలబడ్డారు.

"నా కళ్ళని నేను నమ్మలేకపోతున్నాను..." కోలుకొంటూ అన్నాడతను.

"నిన్ను అంత దూరంనుంచీ చూస్తూనే ఉన్నాను! నువ్ షాపులవేపు చూస్తూ నడుస్తున్నావ్‌గానీ, నీ దృష్టి ఇటు ఉంటేనా?" నవ్వుతూ అంది సీత.

"మా అన్నయ్య కొడుకు బొమ్మలు తెమ్మన్నాడు. ఎక్కడ దొరుకుతాయా అని చూస్తున్నాను..." ఆమెను ఆసక్తిగా పరీక్షిస్తూ చూశాడతను.

"ఇప్పుడెక్కడ ఉండటం?" అడిగింది సీత.

"మా ఊళ్ళోనే! ఎల్.ఐ.సి.లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. ఇక్కడకు ఆఫీసు పనిమీదవచ్చి రెండ్రోజులయింది. సాయంత్రం బస్‌కి తిరిగి వెళ్ళబోతూ షాపింగ్‌కి బయల్దేరాను... మీరుండటం ఇక్కడేనా?" అడిగాడతను.

"అవును! మావారికి ఇక్కడే ఉద్యోగం!..." కొంచెంగా సిగ్గుపడుతూ అంది సీత.

"నాకింకా అనుమానంగానే ఉంది. నిన్ను కలుసుకోవడం కలా, నిజమా అని..." కొద్దిక్షణాల తరువాత తిరిగి అన్నాడతను.

"చెయ్యి గిల్లమంటావా?" చిలిపిగా అతనివంక చూస్తూ అంది సీత.

బాబూరావ్ నవ్వుతూన్నపుడు ద్విగుణీకృతమయిన ఆమె అందాన్ని రెప్పలార్పకుండా చూశాడు.

"ఏమిటా చూడటం?" నవ్వాపుకొంటూ అడిగింది సీత.

"వివాహమయిం తర్వాత అందరికీ అందం తగ్గిపోతుందంటారు. కాని, నీ రూపం అందుకు విరుద్ధంగా ఉందేం?"

"బావుంది! ఇద్దరం ఇలా రోడ్డు

మీద మన అందచందాలు గురించి పొగుడుకుంటుటే జనం మూగిపోతారు."

"ఓహ్! సారీ! పద, కొద్ది నిమిషాలు ఆ హోటల్‌లో కూర్చుందాం!" అన్నాడతను ఆమె ఏమంటుందో అని చూస్తూ.

"పద! నాకూ కాసేపు మాట్లాడాలనే ఉంది, అన్ని విషయాలూ!..."

ఇద్దరూ హోటల్‌లోకి నడిచి ఫామిలీ రూమ్‌లో కూర్చున్నారు.

అతని కెదురుగ్గా కూర్చుంటే పాత స్మృతులు ఒక్కసారిగా చెలరేగినయ్ ఆమెకి. అప్పుడు... అప్పుడు కూడా ఇలాగే— చాలాసార్లు ఒకరి యెదురుగ్గా ఒకరు హోటల్లో కూర్చునేవారు. ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు చూసుకొంటూ, పరవశంతో మాట్లాడుకుంటూ—

"ఇలా-మనం-మీ ఊళ్ళో హోటలో కూర్చునేవాళ్ళం గుర్తుందా?" తలదించుకొని కూర్చున్నదల్లా కళ్ళు పైకెత్తి అతనివంకే చూస్తూ నెమ్మదిగా అడిగింది సీత. ఇంచుమించుగా రహస్యం చెబుతున్నట్లుగా ఉందామె గొంతు. ఆమె అలా మాట్లాడేటప్పుడు ఆమె గొంతు ఎంతో శృంగారంగా, సెక్సీగా అనిపిస్తుందతనికి. ఆ సమయంలో ఆమెను కౌగిట్లో కసిగా నలిపి వేయాలనిపిస్తుంటుంది. ఆ గొంతు అతనిని ఎనిమిదేళ్ళు వెనుకకు విసిరేసింది. ఆ జ్ఞాపకాలు— అప్పటి తీయని అనుభూతులు— సంఘటనలు— అతనిని ఒక్కుమ్మడిగా చుట్టుముట్టేసినయ్! వాటి ఉన్నతాన్ని తట్టుకోలేక పోతున్నాడతను. మనసంతా అశాంతిగా తయారయిపోయింది.

"నీ గురించి ఏమీ చెప్పవేం?" తిరిగి అంది సీత.

"నాగురించి నీకేం కావాలి సీతా?" పొడిపోయిన గొంతుతో అన్నాడతను.

"బావుంది! ఏం కావాలేమిటి, డిటెక్టివ్ ప్రశ్నల్లాగా?" నవ్విందామె.

"అబ్బ! సీతా నవ్వకు..." లోలోపలే అనుకొన్నాడతను బాధగా! ఆ నవ్వు తను భరించలేడు. అది కొన్ని జన్మల తామిద్దరి బాంధవ్యాన్ని బయటకు లాగుతుంది. అయినా సీత ఇంత హాయిగా ఎలా నవ్వగలుగుతోంది! ఆమె నీ జ్ఞాపకాలు బాధించటం లేదూ?

"నాగురించి ఏముంది చెప్పటానికి? ఓ అమ్మాయీ, అబ్బాయీ ప్రేమించుకొన్నారు. ఇద్దరివీ శరీరాలుమాత్రమే వేరు— మిగతావన్నీ ఒక్కటే అనేంతగా కలసిపోయారు. ఒకరిని విడిచి ఒకరు బ్రతకలేని స్థితికొచ్చారు. ఈ స్థితిలో అనుకోకుండా అవాంతరా లేర్పడ్డాయి. పెద్దలు వీరిని విడదీశారు. ఎవరెక్కడ ఎలా ఉన్నారో తెలీని పరిస్థితి ఏర్పడిపోయింది. అమ్మాయి కొంత కాలానికి ఆ షాక్‌నుండి కోలుకొని మరొకతనిని వివాహం చేసుకొంది అతను ఉద్యో

గంలో చేరి పాత స్మృతులనే వేటాడుతూ కాలం గడుపుతున్నాడు ..."

"ఇంక చాలు..." అసహనంగా అంది సీత. ఆమె కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు తిరిగినయ్‌గాని చప్పున తుడిచేసుకొని– బలవంతంగా పెదాలమీదికి నవ్వు తెచ్చుకొంది

"సరే– ఆపేస్తాను..." బుద్ధిమంతుడిలా చేతులుకట్టుకొని కూర్చున్నాడతను "అందుకే నాగురించి నీకేం కావాలీ అనడిగాను. పిల్లా!"

ఆ సంబోధనతో చలించిపోయింది సీత. తనని అప్పుడప్పుడూ అలా పిలుస్తూండే వాడతను. తను కోపగించుకొనేది.

"పిల్లా అన్నందుకు కోపం వచ్చిందా ?" నవ్వుతూ అడిగాడు బాబూరావ్ !

ఆమె చిన్నగా మందహాసం చేసింది! ఇంతకూ అత నెందుకింకా వివాహం చేసుకోలేదు ! ఇంకా తనని మర్చిపోలేక పోతున్నాడా ? ఎలా మర్చిపోగలడు ? తామిద్దరిదీ అంత తేలికగా మరచిపోగలిగిన ప్రేమా ? భార్యా భర్తల మధ్య బాంధవ్యంకంటె పవిత్రమైన బాంధవ్యాన్ని తాము ఏర్పరచుకొన్నారు ! ఆ బాంధవ్యానికి ముగింపు లేదు అంతం లేదు. ఒకరినొకరు జీవితాంతం చూడలేకపోయినా సరే– ఇద్దరి మధ్యా ఎంత దూరమున్నా సరే– ఆ బాంధవ్యం అలాగే ఉంటుంది. ఆ స్మృతులు మనసు నంటిపెట్టుకునే ఉంటాయ్ !

"సరే ! నా గొడవదేముంది కానీ, నీ గురించి ఏమీ చెప్పవేం ?" ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగాడతను అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఆమె రూపంలో చాలా మార్పులు గమనించాడతను. అప్పటి కంటె కొంచెం లావయింది. ముఖంలో చిలిపితనం గుర్తుల్లేకుండా పోయింది. మరింత అందం తీవి చోటుచేసుకొన్నయ్ ! కళ్ళలో మెరుపు కొంత తగ్గింది. కాని ఆకర్షణ పెరిగింది. బుగ్గలు నునుపెక్కినయ్ ! ఆమె గుండెలు– నడుమూ– శరీరమంతా స్త్రీ-పరిపూర్ణతని సాధించింది.

ఆ శరీరం తనది. ఆ గుండెల వెనుక హృదయం తనది. అమె సర్వస్వం తనదే! తనకు ఆమెమీద సర్వాధికారాలున్నాయ్ ! కాని... కాని... ఆమె మరొకరిసొత్తు ! మనసొక చోట– తను వొకచోటగా చిత్రవధ అనుభవిస్తోన్న జీవితం ఆమెది. సీత చెప్పకపోయినా తనకా విషయం తెలుసు.

"నాగురించి చెప్పేంత ఏమీ లేదు. నేనూ, శ్రీవారూ– మాకో ముద్దుల పాప! పాపకి నాలుగేళ్ళు. నలుగురికి శుభ్రంగా సరిపోయేంత ఆదాయం వారికి !" నవ్వుతూ అంది సీత.

ఆమె అలా చెప్తొంటే అతని మనసంతా వికలమయిపోయింది. ఆ శ్రీవారు

తనయి ఉండాల్సింది. ఆ పాప తనకూ, సీతకూ పుట్టి ఉండాల్సింది ఆ సంసారం తనదయి ఉండాల్సింది. భగ వంతు డెందుకిలా చేశాడు? తన తల్లి దండ్రులూ, ఆమె తల్లిదండ్రులూ అందరూ కూడబలుక్కొని తమనెందుకు విడదీశారు ?

సీత అతనివంకే చూస్తోంది ! తనకు తెలుసు ! అతను ఇంకా ఆ బాధనుంచి కోలుకోలేకపోతున్నాడు. ఆ ఆలోచనలు, ఆ జ్ఞాపకాలు అవన్నీ అతని గుండెల్లో ఇంకా పదిలంగానే ఉన్నయ్ ! అందుకే అతనింకా వివాహం చేసుకోలేదు. అందుకే అతనింకా మామూలు మనిషి కాలేదు. అతని గుండెల్లో ఇంకా సీత పదిలంగానే ఉంది. భగవంతుడా- అత నికి కావలసిన అమ్మాయిని దూరం చేశావ్. కాని ఆ స్మృతులనుంచి ఎందుకు దూరం చేయలేదు ? నీ మనసు కూడా రాతిదేనా ?

"మా ఇంటికెళ్దాం రా బాబూరావ్ ! మా పాపని, మా శ్రీవారినీ చూసి వెళ్ళవూ ?" అలా అంటూంటే ఆమె కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు తిరిగాయ్.

"తప్పకుండా వస్తా సీతా ! నువ్వు కోరిందేదయినా కాదన్నానా ?"

"అలాగయితే పద ! ఇంక ఆలస్యం దేనికీ ? ఇంటిదగ్గర పాపకూడా నాకోసం ఎదురుచూస్తుంటుంది !" అంది లేచి నిలబడుతూ.

ఇద్దరూ హోటల్లోనుంచి బయటికొచ్చారు.

ప్రక్కగా ఉన్న రిక్షాని పిలిచింది సీత. ఇద్దరూ రిక్షాలో కూర్చున్నారు. అయిదునిమిషాల్లో ఆమె ఇంటిముందు ఆపాడు రిక్షా.

"రా!" అతన్నుద్దేశించి అని తలుపు తాళం తీసింది సీత. ఆమె వెనుకే ఇంట్లోకి అడుగుబెట్టాడతను.

"ఆయన ఆఫీస్ కెళ్ళారు. సాయం త్రానికిగాని రారు. ఇలా కూర్చో. ఇప్పుడే పాపని తీసుకొస్తాను..." అంటూ బయటకెళ్ళి రెండునిముషాల్లో ఓ పాప చేయి పట్టుకొని నడిపించు కొంటూ లోపలికి తీసుకొచ్చింది. అచ్చం సీతపోలికే పాప ! ముఖ్యంగా కళ్ళు- నోరూ- పాపని తన చేతుల్లోకి తీసుకొని ఎత్తుకోబోయాడతను. ఒక్క సారిగా కంగారుపడి బిగ్గరగా ఏడ్చేయ సాగింది పాప !

"కొత్తకదూ ! ఇప్పుడప్పుడే రాదు నీ దగ్గరకు..." తిరిగి తన చేతుల్లోకి తీసుకొని ఎత్తుకొంటూ అంది సీత.

బాబూరావ్ మాట్లాడలేదు. పాప ఇంకా ఏడుస్తోనే ఉంది.

"ఉండు ! ఇప్పుడే తీసుకెళ్ళి ప్రక్కింట్లో వదిలేసివస్తాను ! ఆ పిల్ల లతో బాగా ఆటలాడటం నేర్చుకుంది ఎప్పుడూ అక్కడే ఉంటుంది..." అంది సీత. రెండునిమిషాల్లో ఒంటరిగా

తిరిగి వచ్చింది సీత. తలుపులు దగ్గరగా మూసి టేబుల్‌దగ్గర గోడకానుకొని నిలబడిందామె.

''ఎలావుంది మా ఇల్లు ?''

"ఏదీ, ఈగది ఒక్కటేగా నేను చూసింది ?"

"రా ! లోపలకు వెళ్దాం–" అంటూ అతన్తోపాటుగా పక్కగదిలోకి నడిచింది.

"ఇది పడగ్గది–" అంది గోడవేపు చూస్తూ.

రెండు అందమైన డెకొలామ్ మంచాలూ, పరుపులూ, అందమైన కర్టెన్లూ, దుప్పట్లూ టేబుల్‌మీద ఖరీదయిన రేడియో, గోడకు రాధాకృష్ణుల కౌగిలింతలబొమ్మలూ - ఆ దృశ్యాన్ని సహించలేకపోతున్నాడు బాబూరావ్. ఈ మంచంమీదే సీత ఆమె భర్త కౌగిట్లో నలిగిపోతుంది. మనసులో తనూ–ప్రక్కలో భర్తా– కళ్ళు మూసుకొంటే తనూ, తెరిస్తే ఆమెభర్తా– సీతా! సీతా! సీతా– నీ పరిస్థితి నేను చూడలేను !

"ఈ రెండు కాక పక్కన వంటిల్లూ- వెనుక చిన్న ఖాళీస్థలం ! అందులోనే నేను పూలమొక్కలు పెట్టేశాను..." గది బయటికొస్తూ అంది సీత.

ఆమె వెనుకే పెరట్లోకి నడిచాడతను.

గులాబి అంట్లూ- ఓ పక్కగా సన్నజాజి పందిరీ మరేవో పూలమొక్కలూ ఉన్నయ్ !

తిరిగి ముందుగదిలోకి నడిచి సోఫాలో కూర్చున్నాడతను. అతని కెదురుగ్గా కుర్చీలో కూర్చుంది సీత. పడక్కుర్చీ తన దగ్గరవేసిన బ్లూరంగు గుడ్డమీద 'ఐ లవ్ యూ' అన్న అక్షరాలు కనిపించినయ్ !

సీత ఆలోచిస్తోంది ! అతని భవిష్యత్తేమిటి ? ఇలా తనని తలుచుకొంటూ కాలం గడిపడమేనా ? అతనిని మార్చడం ఎలా ? మామూలు లోకంలోకి తేవడం ఎలా ?

"ఇంకా పెళ్ళెప్పుడు చేసుకొంటావ్?" చటుక్కున అడిగింది సీత.

"పెళ్ళా ?" విస్మయంగా ఆమెవంక చూశాడతను.

"అవును ! ఏం ? పెళ్ళిలేకుండా బ్రహ్మచారిగానే ఉండిపోతావా ?" కిల కిల నవ్వేస్తూ అంది సీత. జారిపోతున్న ఆమె పైటను తిరిగి సర్దుకొంది.

"శాస్త్రయుక్తంగా కాలేదేమోకాని, మన వివాహం ఏనాడో అయిపోయింది!" నవ్వుతూ అన్నాడు బాబూరావ్.

సీత ఉక్కిరిబిక్కిరయింది.

"ఓ పెళ్ళయిన అమ్మాయితో అలా మాట్లాడొచ్చా ?" నవ్వుతెచ్చుకొంటూ తేలిగ్గా అనడానికి ప్రయత్నించింది.

ఆ తరువాత ఏం మాట్లాడాలో ఎవ్వరికీ తెలీలేదు. సీత నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక పడగ్గదిలోకెళ్ళి రేడియో ఆన్ చేసింది.

"అఖరిపాట వాగ్దానం చిత్రంలో-" అంది ఓ గొంతు.

దాని వెనుకే పాట "నా కంటిపాపలో నిలిచిపోరా, నీ వెంట లోకాల గెలవ నీరా..." ఉలిక్కిపడి బాబూరావ్ వంక చూసింది సీత. ఆ పాట తమిద్దరికీ సంబంధించినది. మొదటిసారి తామిద్దరూ ప్రేమలేఖలద్వారా పెంచుకొన్న అనుబంధాన్ని మాటల్లో తెలుపుకుంది ఆ సినిమాలోనే! ఆ చీకట్లో అతని స్పర్శను మొదటిసారి చవిచూసింది తను. సినిమాలో ప్రేమ దృశ్యం వచ్చినప్పుడు తన భుజం చుట్టూ చేయివేసి తన ముఖాన్ని అతని వేపుకి తిప్పుకొని తన పెదాలపై చుంబించింది కూడా ఆ సినిమాలోనే. అంచేతే ఆ పాట వింటూంటే తీయని మధ శరీరమంతా ప్రవహిస్తుంది.

బాబూరావ్ ఆమెకు అతి సమీపంగా నిలబడటం ఆమెకు తెలీలేదు. పాట ఆ గదంతా మార్మోగుతోనే ఉంది.

"సీతా!" ఆమె ముఖంమీద అతని ఊపిరి వేడిగా తగులుతోంది. తనని తను సంభాళించుకోలేక పోతోందామె.

"ఊ!" అతికష్టంమీద అంది నెమ్మదిగా, బాబూరావ్ భరించలేకపోతున్నాడు. ఆ రోజు వర్షంలో- ఆ సినిమాచూసి ఇద్దరూ తడుస్తూ- రిక్షాలో ఇల్లు చేరుకోవడం- అక్కడ సీతవాళ్ళింటి అరుగుల- ఒకరినొకరు హత్తుకుపోయి- ఒకరిలో ఒకరు లీనమయిపోయి- ఎంత సేపు? ఎంత మధురమైన సమయం అది?

సీత విస్తుపోతూ అతని ముఖంలోకి చూసింది. పాట ఇంకా వినబడుతోనే ఉంది.

అతని చేతులు ఆమెచుట్టూ బిగుసుకుపోయినయ్! ఆమెని బలంగా తన గుండెల్లోకి హత్తుకొంటున్నాడతను. ఆమె ముఖమంతా అతని పెదాలు రుద్దుకొంటున్నయ్!

సీతా! సీతా! సీతా!

అబ్బ! ఎన్నియుగాల విరహం? ఎన్ని సంవత్సరాల నిరీక్షణ.

అతని కౌగిలిలో అదే ఉధృతం! అతని కళ్ళల్లో అదే కోరిక! సీత ప్రతిఘటించలేకపోతోంది. ఆమె మనసు తీవ్ర సంక్షోభానికి గురయింది. ఇదేమిటిలాజరుగుతోంది? తనతనిని అలాంటి ఉద్దేశ్యంతో ఆహ్వానించలేదే! ఈ సుఖం కోసం అతనిని పలుకరించలేదే? ఇలాంటిది జరుగుతుందనయినా ఊహించలేదే!

"నీకోసం పిచ్చివాడినయి పోయాను సీతా అనుక్షణం నువ్వే నా కళ్ళల్లో ఉంటావ్! ఎందుకో తెలీదుకాని నాకు గట్టి నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది ఏనాటికయినా మనం తిరిగి కలుసుకొంటాము. అప్పుడు మన కలయికని ఏ దేవతలూ అడ్డలేరు సీతా! నన్ను తలచుకొంటూ

నువ్వెంత చిత్రవధ అనుభవిస్తున్నావో అన్న బాధ నన్ను మరింత కృంగ దీసేది. కాని ఏంచేసేది. ఆ రోజు నువ్వు... హఠాత్తుగా మాయమయి పోయావ్ ! అర్ధరాత్రి నిన్ను మీ తల్లి దండ్రులు వచ్చి తీసుకెళ్ళిపోయినట్లు నాకు తెలిసింది. ఆ రోజునుంచీ నిన్నెలా కలుసుకోవాలా అనేదే నా ఆలోచన అయిపోయింది... కాని... కాని..."

"ఇంక వదులు..." అతని కౌగిలి నుండి విడివడడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది సీత.

"ఎలా సీతా ! నాకు మనశ్శాంతి లభించేది కేవలం నీ సాన్నిధ్యంలోనే."

"బావుంది... నేనింకా అదివరకటి సీతనే అనుకొంటున్నావా, ఏమిటి ?" నవ్వేస్తూ అంది సీత.

"నాకెప్పుడూ నువ్వు అదివరకటి సీతవే సీతా ! నీ మనసుకీ తెలు సీ సంగతి !"

"దయచేసి నన్నొదులు ! పాప ఏ క్షణంలోనయినా లోపలికి రావచ్చు." దీనంగా అంది సీత.

బాబూరావ్ ఆమెను మరింత కోరికతో గుండెలకు హత్తుకొన్నాడు.

"బాబూరావ్ ! నిన్ను బ్రతిమాలు కొంటున్నాను. వదులు ! ఈ శరీరం స్పర్శ నీకు కొత్తదా ? ఎందుకిలా బల వంతపెడతావ్ ! ఇదిగో ! ఈ మంగళ సూత్రం, ఇది తప్పని చాటటంలేదూ?"

రేడియోలో పాట ఆగిపోయింది.

ఠక్కున ఆమెను వదిలేశాడు బాబూ రావ్. ఆయాసంతో గోడకు జేరబడి కళ్ళుమూసుకొంది సీత. బాబూరావ్‌కి ఆమె తలమీదుగా ఆమె భర్తతోపాటు దిగిని ఫోటో కనిపించింది. నెమ్మదిగా వెనక్కునడిచి కుర్చీలో కూలబడి పోయాడు. సీత చాలాసేపటికి గాని కోలుకోలేకపోయింది. అతని పెదాలు చుంబించిన తన చెక్కిళ్ళూ, తన పెదాలూ మండిపోతున్న ట్లనిపించ సాగిందామెకి.

ఎంత ప్రమాదపరిస్థితినుంచి బయట పడింది తను ! జీవితాంతం మరో సమస్యతో నలిగిపోయేది.

పాప తలుపులు తీసుకొని లోపలి కొచ్చింది. అమాంతం పాపనెత్తుకొని అక్కడినుంచి వంటింటివేపున నడిచింది సీత

కొద్దిసేపటి తర్వాకా పాపను గదిలో నిద్రపుచ్చి. రెండుకప్పుల్లో 'టీ' తీసుకొచ్చి ఓ కప్పు అతనికందించింది సీత.

"సీతా ! మీ శ్రీవారు నిన్ను ప్రేమగా చూస్తారా ?" అడిగాడు బాబూ రావ్.

"ఓ ! మరీ పిచ్చిప్రేమ ! ఒక్క క్షణంకూడా నన్నొదిలి ఉండలేరనుకో ? ఆఫీసునుంచి వచ్చారంటే చాలు ! నా కొంగుపట్టుకొనే తిరుగుతారు ఇంట్లో !

ఒకోసారి నాకు చిరాకుకూడా కలుగుతుంది !" అంది సీత.

"నేనెప్పుడయినా నీకు గుర్తుకొస్తానా ?" జవాబు తెలిసీ అడిగాడు బాబూరావ్.

"నువ్వా! భలేవాడివే! ఎందుకుగుర్తుకిరావు ! ఈ ఆరేళ్ళ సంసార జీవితంలోనూ రెండుమూడుసార్లు గుర్తుకొచ్చావ్ ! అయినా అంతగా ఆలోచించే తీరికేది నాకు ? చెప్పానుగా మా ఆయన సంగతి ! ఆయనో చిన్న పాపాయి అనుకో ! అంటే ఇద్దరు పాపల్ని చూసుకోవాలన్నమాట నేను...ఎంత కష్టమో నీకు తెలుసుకదా, ఇద్దరు పాపల్ని చూడటమంటే !" ఇంకా నవ్వుతూనే అందామె.

షాక్ తిన్నట్లయింది బాబూరావ్‌కి. సీతకి ఇన్నేళ్ళలోనూ తను గుర్తుకొచ్చింది ఏ రెండు మూడుసార్లోనా ? ఇదెలా సాధ్యం ! తనకి అనుక్షణం ఆమె గుర్తుకొస్తూనే ఉండే ! ఒకవేళ ఇదంతా ఆమె భర్త ప్రభావమా ? అతని సాంగత్యంవల్ల పూర్తిగా మారిపోయిందేమో! ఊహూ నమ్మడానికి వీల్లేని నిజం ఇది !

"నువ్వింకా పెళ్ళెందుకు చేసుకో

లేదు ?" అడిగింది సీత. "త్వరగా చేసే సుకో ! నేనూ మొదట్లో 'పెళ్ళి' అంటే భయపడ్డాను తెలుసా ? నిన్ను ప్రేమించి మరొకరిని పెళ్ళాడ్డం ఎలాగా అని సత మతమయిపోయాను. కాని తీరా వివాహ మయింతర్వాత తెలిలింది, మనిషికి వివాహం ఎంత అవసరమో ! అందు నా ముఖ్యంగా మనలాంటి దురదృష్ట ప్రేమికులకి ! వివాహమయిన రెండో రోజునుంచే ఆయన నాకు ఎన్నో రోజు ల్నుంచీ పరిచయమున్న వ్యక్తిలా అని పించసాగారు. మా ఇద్దరిమధ్యా అపా ర్థాలు- అలగడాలవంటి వేమీలేవు. నే నెలా చెప్తే అలా చేస్తారాయన. ఇంక ఇంత అన్యోన్యంగా ఉంటూంటే వేరే ఊహలు- పాత జ్ఞాపకాలు ఎలా చోటు చేసుకొంటయ్ !" ఇంకా నవ్వుతూనే ఉందామె !

బాబూరావ్ సహించలేకపోతున్నాడు. ఏమిటి సీత ఇలా మాట్లాడుతోంది ! జీవితాంతం ఆమెకీ తనకీ కూడా మన శ్శాంతి ఉండదనీ — ఒకరినొకరు ఎప్పుడూ తలచుకొంటూనే గడుపుతారనీ అనుకొన్నాడు. కానీ ఇక్కడ సీత ఎంత తేలిగ్గా, సునాయాసంగా పాత జీవితం మరిచిపోయి కొత్తజీవితం ప్రారంభించింది. ఎంతో సుఖంగా, అన్యోనంగా కాపరం చేసుకొంటోంది. ఆడవాళ్ళు ఇంత తేలిగ్గా మార్పులు చెందుతారా ! సీతమీద మొదటిసారిగా కోపం వచ్చింది అతనికి.

"ఒకసారి- ఇలాగే మార్కెట్ కెళ్ళాను. ఇంటికి తిరిగొచ్చేసరికి సాయంత్రం ఆరయిపోయింది. అప్పటికే ఆయన ఆఫీసునుంచి వచ్చి ఇంటిదగ్గ రున్నారు. ఆఫీసునుంచి వచ్చేసరికి నేను ఇంటిదగ్గర కనిపించలేదని ఎంత కోపం వచ్చిందో తెలుసా ? నాతో మాట్లాడ లేదు చాలాసేపటివరకూ ! ఆయన మాట్లాడకపోతే నాకు ఏడుపొచ్చే సింది. ఊహ తెలిసింతర్వాత మొదటి సారి ఏడ్చాను. మనిద్దర్నీ మనవాళ్ళు విడదీసినప్పుడు కూడా నాకంత దుఃఖం రాలేదు. నా ఏడుపుచూసి ఆయన గాభరాపడిపోయారు. దగ్గరకు తీసుకొని ఎంతోసేపు సముదాయిస్తేగాని నేను ఊరుకోలేదు. అప్పటినుంచీ నన్నో చిన్నపిల్లలా చూసుకొంటారాయన..." నవ్వుతూ అంది సీత.

బాబూరావ్ భరించలేకపోతున్నాడు.

"ఏమిటి! తనిక్కడికొచ్చింది-సీతా- ఆమె భర్తా ఆడుకొనే ప్రణయకలహాలు- కలాపాలు గురించి తెలుసుకోడానికా ? ఆమె ఉంటున్న ఇల్లు చూడడానికే? ఆమె కన్న పాపని ముద్దుపెట్టుకోడానికా ! ఈ సీత తనూహించుకొంటున్న సీత కాదు. ఈ సీతకు మనసులేదు. ఈ సీత క్కావలసింది ప్రస్తుతం, గతం ఈమె గుర్తుంచుకోదు. గతాన్ని అక్కడే వది లేయడం ఈమె హాబీ ! వివాహానికి

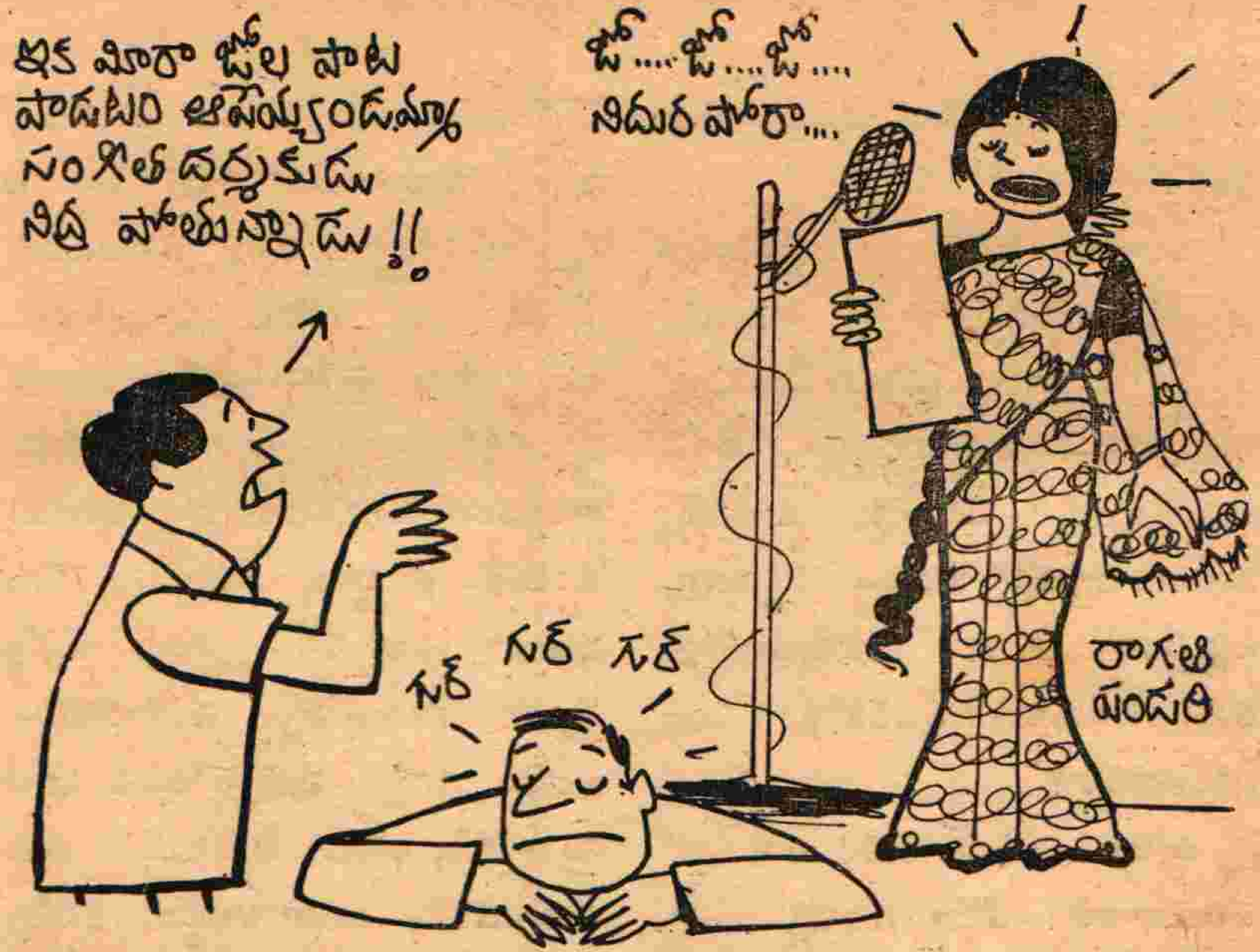

ముందు జరిగిన కథంతా ఈమె దృష్టిలో అతి స్వల్పమైన ప్రాముఖ్యతగలది.

"ఇక నేను వెళ్తాను సీతా !" లేచి నుంచుంటూ అన్నాడు బాబూరావ్.

"అప్పుడేనా ? ఆయనొచ్చేవరకూ ఉండకూడదూ ! ఇంకో అరగంటలో వచ్చేస్తారు..."

ఎందుకూ ? బహుశా ఆయనని తనకి పరిచయం చేస్తుంది కాబోలు– ఇతను నా పాత ప్రేమికుడు– 'వీరు నా భర్త, ప్రస్తుతం నేను ప్రేమిస్తోంది ఈయననే' అని.

"ఊహూ ! బస్సుకి టైమయింది సీతా! ముందే రిజర్వేషన్ చేసుకొన్నాను. వస్తానుమరి... నాకు సంతోషంగా ఉంది ! నువ్వు ఇంత సుఖంగా ఉన్నందుకు !–"

బయటివరకూ అతని వెనుకేవచ్చి ఆగిపోయింది సీత.

"ఈ ఊరెప్పుడయినా వచ్చినప్పుడు– ఇక్కడికి తప్పక వస్తూంటావు కదూ!"

"ప్రయత్నిస్తాను..." వడివడిగా నడిచాడతను. అతనికి మనసు పూర్తిగా పాడయిపోయింది. సీత హాయిగా భర్తతో సంసారం చేసుకొంటోంది. అతన్ని ప్రేమిస్తోంది. అతను మాట్లాడకపోతే ఏడుస్తోంది. అతను దగ్గరకు తీసుకొంటే పొంగిపోతోంది. అతనికో పాపని కని ఇచ్చింది. మరో బాబుని కంటుంది. వాళ్ళను పెంచుతుంది. పెద్దవారిని చేస్తుంది. అతనే ఆమెకు

సర్వస్వం, తన సంసారమే ఆమెకు స్వర్గం.

అలాంటి సీతను తలుచుకొంటూ ఆమెతో గడిపినరోజులే మనసులో ఉంచుకొని– ఆనాటి ప్రణయమే కళ్ళల్లో నిలుపుకొని– పెళ్ళే వద్దంటూ, తననే చేసుకొంటానని పట్టుబట్టిన మావయ్య కూతురు రాధికని కాదని– నిర్జీనంగా, నిర్లిప్తంగా జీవితం గడుపుతున్నాడు తను. ఎందుకిలా? ఎవరికోసం? ఏం సాధించాలని?

ఊహు! తను మారాలి! తన ఆలోచన మారాలి! తనూ గతాన్ని మర్చిపోవాలి! క్రొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించాలి–

వడివడిగా నడవసాగాడు బాబూరావ్.

అతనినే ఎంతో దూరంవరకూ చూస్తూ నిలబడిపోయిన సీత కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళు తిరిగినయ్! దుఃఖం ఆపుకోలేక ఇంట్లోకి పరుగెత్తి తన పెట్లోంచి అడుగున పడివున్న బాబూరావ్ ఫోటో పైకితీసింది. అతని రూపది చూస్తూంటే. అతని నవ్వు చూస్తూంటే, గుండెలు పిండేస్తున్నట్లు బాధ. వెక్కి–వెక్కి– ఏడ్చేయసాగిందామె.

"నిన్నెలా మర్చిపోను– ఎలా మరచిపోగలను? నేను నరకం అనుభవిస్తున్నాను బాబూరావ్! ప్రతిక్షణం నీ స్మృతులే నన్ను చిత్రవధ చేస్తుంటయ్! కేవలం నా శరీరమే ఇక్కడుంది. ఇవన్నీ నీకు చెప్తే- నిన్ను మరింత కృంగదీసిన దాన్నవుతాను. నీ జీవితం శాశ్వతంగా నరకంచేసిన దాన్నవుతాను! అందుకే– అబద్ధాలు చెప్పాను! నేను సుఖంగా ఉన్నాననీ, మాది అన్యోన్యంగా సాగుతోన్న సంసారమనీ– ఆయన నన్ను పువ్వుల్లోఉంచి పూజిస్తున్నారనీ, అసలు నీ విషయమే నాకు గుర్తుండదనీ– అంతా అబద్ధం. ఇవన్నీ విని నువ్వు మనసు కష్టపెట్టుకొంటావని తెలుసు. నన్ను ద్వేషిస్తావని తెలుసు. నాక్కావలసింది కూడా అదే- నామీద కోపంతోనయినా, నువ్ మామూలు మనిషివయి– పెళ్ళిచేసుకొని– నన్ను మర్చిపోడానికి ప్రయత్నించాలి...అంతకంటె మనం చేయగలిగిందేముంది..."

కన్నీళ్ళు ప్రవహిస్తోండగానే తలుపు చప్పుడయింది.
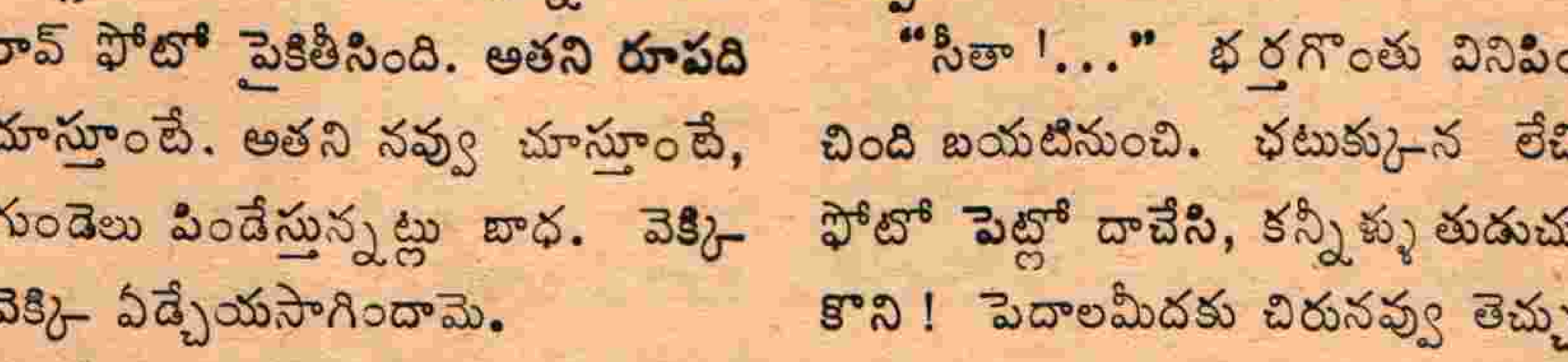
"సీతా!..." భర్తగొంతు వినిపించింది బయటినుంచి. ఛటుక్కున లేచి ఫోటో పెట్లో దాచేసి, కన్నీళ్ళు తుడుచుకొని! పెదాలమీదకు చిరునవ్వు తెచ్చుకొని తలుపు తెరవడానికి వెళ్ళింది సీత.